54e jaar — Nr 93. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 10 Augustus 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee " " 5 "
Een " " 4 "

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 10 AUGUSTUS 1907.

VRIJHEID.

Den 27 Augustus 1865 woonde de gevangene Repping in de kerk der gevangenis te Mewe (Oostpruisen) eene preek bij. De geestelijke sprak over de ware vrijheid der menschen, die in het geloof aan Jezus-Christus, in de verlossing van de zonde en de beoefening der deugd bestaat, en herhaalde dikwijls de woorden : « Alleen wanneer Christus u vrij maakt, zijt gij waarlijk vrij. » Repping verliet met de andere gevangenen de kerk. Op den weg naar zijne cel fluisterde hij een medegevangene de godslasterlijke woorden in het oor : « ik wil den « zwarte » toonen, dat men ook zonder Christus vrij kan worden. » Den volgenden nacht waagde hij eene reeds lang beraamde poging om te vluchten. Hij had de ijzeren staven van het venster doorgezaagd en liet zich nu van de vierde verdieping langs eene uit lakens vervaardigde koord langzaam naar beneden glijden.

Nauwelijks had hij den gevaarlijken tocht begonnen, of de koord brak. Repping stortte naar beneden en brak den nek. De gevangene was vrij, hij had het bewijs geleverd, dat men ook zonder Christus vrij worden, d. i. den nek breken kan.

Hoevele millioenen van zulke dwazen zijn er in de wereld ! zij willen vrij zijn, maar zonder Christus.

Wij vragen : Bestaat er vrijheid ? En waarin bestaat ze ? Maar wij onderscheiden *natuurlijke* vrijheid, waardoor de mensch *kan* doen wat hij wil, en *zedelijke* vrijheid, waardoor hij *mag* doen wat hij wil. Omtrent beide hoort en leest men schromelijke dwalingen.

Er zijn menschen geweest en men vindt er nog, die de vrijheid van den menschelijken wil loochenen. Een van hen die in de 16 eeuw leefde, heeft gezegd : « De wil van den mensch is een paard, waarop de duivel rijdt. » Is dat waar ? Neen de mensch is vrij, dat leert ons eigen, innerlijk bewustzijn, dit bevestigt het geheele menschdom en leert de goddelijke openbaring.

Was de mensch niet vrij, dan moest hij zich voortdurend en in alle dingen slechts tot ééne zaak voorbeschikt gevoelen ; nooit zou hij iets anders kunnen willen, nooit tot het tegendeel kunnen besluiten. Maar ieder van ons weet dat wij iets doen en laten kunnen, m. a. w. dat wij vrij zijn. Hoe dikwijls gebeurt het, dat wij tot de eene of de andere handeling besluiten of iets doen, terwijl wij even gemakkelijk iets anders of het tegendeel hadden kunnen kiezen ! Hoe dikwijls hebben wij ons na volbrachte daad verheugd, dat wij zoo en niet anders gehandeld hadden, en omgekeerd, hoe dikwijls gebeurde het, dat wij ons zelf bittere verwijten deden, omdat wij geene betere keuze gedaan hadden ! Het is goed dat ik het zoo gedaan heb ! Ach, had ik dat toch niet gedaan ! Ware ik van deze plaats weggegaan ! Hoe onnoozel en kortzichtig heb ik gehandeld !

Wie onzer heeft zoo niet gesproken en zulke gezegden uit den mond van anderen gehoord ? Deze woorden hebben echter geene beteekenis, wanneer wij niet vrij zijn. Dus is de mensch vrij. Ja in 't midden eener handeling, in 't midden van een arbeid, een werk, hebben wij dikwijls plotseling opgehouden, zonder het verder te voleindigen ; te midden der hevigste bekoring, wanneer de duivel of een verleider in menschengedaante ons reeds in zijne macht had, zijn wij, door Gods genade getroffen, opgestaan tot een beter besluit en hebben met een « *Ga weg satan !* » den verleider ver van ons gestooten. Wat bewijst dit alles ? Het bewijst, dat wij vrij zijn, dat wij naar believen het goede of het kwade kunnen verrichten, en dat het dwazen zijn, die de vrijheid van 's menschen wil loochenen.

De geheele menschheid legt getuigenis af voor de vrijheid van 's menschen wil. Er zijn eene menigte wetten. Alle hebben ten doel de orde te bewaren. Maar ik vraag u : waartoe dienen wetten, gebod en verbod, indien de mensch niet vrij is, niet zoo of anders kan handelen, wanneer hij het gebodene of verbodene niet doen of niet laten kan ? Iedere wet veronderstelt dus de vrijheid, en daar overal en altijd wetten bestonden, zoo bewijst het geheele menschdom het bestaan der vrijheid.

L. BARTELS. *(Wordt vervolgd.)*

OVER HUISHOUDING.
HANDEN AAN 'T LIJF !

Handen aan 't lijf hebben, werkzaam zijn, blijft altijd de hoofdhoedanigheid der ware huismoeder.

Eene moeder — ze weze ook zoo rijk als de zee diep — die het niet deftig genoeg acht te kunnen werken is nooit eene huismoeder. De echtgenoote en moeder is slechts huismoeder als ze alle huiselijke werken kent en zich niet schaamt ze te verrichten. 't Is hare roeping en hare zending, zelf haar huishouden te bestieren, en bekend en bezig te zijn met alle kundigheden en werkzaamheden die deze huishouding vergt.

't Werd op alle hoeken uitgebazuind en met alle inkten gedrukt ; vooral in de hoogere standen wordt dit punt veel uit het oog verloren. Bij de opvoeding der jonge meisjes in pensionaten en gestichten en zelfs thuis beslaat de eigenlijke huishouding gewoonlijk de laatste plaats.

Daarop vooral moet gelet en gewerkt dat de jonge dochter bekwaam zij een huishouden volgens haren stand te besturen. Nu wil al te dikwijls de dochter van den werkman en den kleinen ambachtsman het aanleggen gelijk de burgersdochter en deze op zijn rijkenmans. De werklust en het werken is er uit.

Eene moeder zond hare 4 dochters naar 't pensionaat met deze enkele aanbeveling voor de bestuurster :

« Ik zend u mijne vier dochters. Leer hun alles wat hun later voordeelig, aangenaam en nuttig kan zijn ; doch vergeet het voornaamste en noodzakelijkste niet : help mij mee er *vlaamsche huismoeders van te maken* ».

De moeder, die deze regelen schreef, behoorde tot de hoogere klas. Bij 't begin der vacantie wilde ze zien wat er van hare aanbeveling was geworden. En hare 4 jufferkens mochten, na maanden te hebben gedaan aan solfège, piano, teekenen, en broderie en geographie en zoo al meer, nu ook een staaiken geven van hunne kennis in *wasscherie* en *kuischerie*, gelijk de moeder dat noemde. Hun eerste veertien vacantiedagen moesten ze dapper meehelpen aan den grooten kuisch en wasch.

Die moeder had er de hand van !

Alleen dit wil ik er bij voegen : Zij zelf kon werken en huishouden.

En geen eene harer 4 dochters is in Sint-Anna's schapraai geraakt ; voor alle kwam ten gepaste tijde de ware Jozef.

Congres van Kerkmuziek
te TURNHOUT op dinsdag 13 Augustus 1907.

Op dinsdag 13 Augustus aanstaande, zal te Turnhout een congres van kerkmuziek plaats hebben.

Dit congres wil ten 1e handelen over den aard van degelijk kerkmuziek en over de voorschriften van Pius X, desaangaande ; ten 2e, middels zoeken om die voorschriften meer werkstellig te maken ; ten 3e, en bijzonder tastbaar maken en de schoonheid van 't kerkmuziek en de mogelijkheid alom 'nen behoorlijken kerkzang te bekomen, en dit door verschillende uitvoeringen : uitvoeringen van de Schola van 't groot Seminari, uitvoeringen van de okzalen onzer nederigste dorpskerken.

Volgens uitdrukkelijk verlangen van Kardinaal Mercier zal er ook op dit congres naar middelen gezocht worden om 't volk door den kerkzang nauwer te vereenigen met den priester die de H. diensten celebreert.

DAGORDE :

Voormiddag ten 10 ure : Plechtige Mis in de kerk van den H. Petrus.

Uitvoering in Gregoriaanschen zang door de « Schola Cantorum » van Mechelen :

Mis van den H. Joannes Berchmans : Custodivit.
« Kyrie I ad libitum » uit het Vatikaansche Kyriale.
Gloria van mis V.
Sanctus, Benedictus, Agnus Dei, van mis VII.

Ten 11 ure stipt : Vergadering der Congressisten in de zaal van 't Jozefs college. Tot meerder nut worden de congressisten verzocht den Kyriale mede te brengen. Voor de vergadering zullen afzonderlijke programma's worden uitgedeeld. — Redevoeringen en praktische les.

Namiddag ten 2 1/2 stipt : Vergadering in 't St-Jozefscollege. — Voordracht door M. O. De Puydt en uitvoering door de Schola van 't groot Seminarie en verschillige oksalen der Kempen.

Ten 5 ure : Plechtig Lof en Te Deum in de St-Pieterskerk. — Uitvoering in meerstemmig koor door de Schola Cantorum, van Mechelen :

Vere languores nostros (3 st.) A. Lotti.
Jesu dulcis memoria (a capp.) B. Kothe.
Salve regina (a capp.) W. H. Van Bosstween.
Te Deum (Gregoriaansch)
Tantum Ergo (a capp.) Allinger.

Kanton Loon.
Maatschappij voor het bouwen van werkmanswoningen « De Loonsche Haard. »

Verslag over de Algemeene Vergadering van 5 Augustus 1907.

Verleden maandag, om 4 ure, had in het lokaal van den Katholieken Kring, de jaarlijksche algemeene vergadering dezer zoo bloeiende Maatschappij plaats.

Het bureel, voorgezeten door den Heer Deken Peumans, was samengesteld uit de Heeren Graaf de Borchgrave d'Altena, Antoine Deré, Alfred Neven, Florent Deploige, secretaris-schatbewaarder, beheerders, Fouarge en Lathuy, commissarissen.

De Heeren de Borman, Burggraaf G. Desmaisières, beheerders, en M. Romsée, commissaris, hadden zich doen verontschuldigen.

Een groot getal actionnarissen wonen de zitting bij.

De Eerw. Heer Peumans, voorzitter, verklaart de zitting geopend, en na lezing van het proces-verbaal der vorige zitting, wordt hetzelve goedgekeurd.

M. Deploige Florent, secretaris-schatbewaarder, geeft verslag over het verloopen dienstjaar van 1 Januari tot 31 December 1906, 't zij het 11e jaar van het bestaan der Maatschappij.

Hij is gelukkig den gedurigen en steeds aangroeienden vooruitgang der Maatschappij te bevestigen, en te kunnen bestatigen dat de « Loonsche Haard » altijd aan het hoofd staat der gelijksoortige Maatschappijen van Limburg.

Gedurende het 11e dienstjaar werden 23 leeningen toegestaan, voor de som van 35,775 fr., waarvan 14 met verzekering op het leven voor de som van 20,850 fr. en 9 zonder levensverzekering, beloopende 14,925 fr.

De leeningen, toegestaan van het begin der Maatschappij tot 1e Januari 1906, bedroegen 353, voor een kapitaal van 341,265 fr. Met er de bewerkingen bij te voegen, verricht in 1906, komt men tot een totaal, gedurende de 11 eerste jaren, van 376 leeningen voor de som van 377,040 fr.

Het jaar 1907 toont zich onder de schoonste vooruitzichten : tot op dezen dag hebben wij reeds 20 leeningen aangegaan, beloopende 30,825 fr. Dit maakt dat, sinds hare stichting tot op dezen dag, onze Maatschappij 407,865 fr. geleend heeft aan 396 werklieden. *(Toejuich.)*

M. Deploige doet den schitterenden toestand der kas kennen : de profijten van 1906, beloopen 2,882 fr. 56 ce ; dit maakt dat het reservefonds op 1e Januari 1907 de som van 16,840 fr., 04 c. bedroeg.

In naam van den beheerraad en van al de actionnarissen, stuurt M. Deploige zijne innigste gelukwenschen en warme dankbetuigingen tot den verkleefden bijgevoegden secretaris-schatbewaarder M. Théophile Mondus ; het is vooral aan hem dat wij den voorspoed en den steeds toenemenden bloei van den « Loonschen Haard » te danken hebben.

Vervolgens brengt M. Deploige eene hartroerende hulde aan de nagedachtenis van twee stichters van den « Loonschen Haard, » die de werkers van het eerste uur waren en die nooit ontbraken op eene algemeene vergadering : De Heer Burggraaf Albert Desmaisières en den Eerw. Heer Van Haes, pastoor van Heers. Beiden zullen reeds de belooning ontvangen hebben, door den Almachtige voorbehouden aan degenen die zullen gewerkt hebben voor het welzijn der nederigen en der armen.

De achtbare verslaggever eindigt met de actionnarissen en al de verkleefde mannen aan te zetten nog meer te werken tot uitbreiding van den « Loonschen Haard », tot meerder welzijn der werklieden van het kanton Loon.

Dit verslag wordt langdurig toegejuicht.

De Heer Voorzitter bedankt innig M. Deploige en stelt aan de vergadering voor het verslag van den secretaris-schatbewaarder te doen drukken.

Op voorstel van den Eerw. H. Houben, pastoor te Brouckom, en na eene bespreking, waaraan M. Graaf de Borchgrave d'Altena, de Eerw. Heer Coune en M. Deploige deelnemen, drukt de vergadering der actionnarissen bij eenparigheid den wensch uit te zien dat de gemeenten, de liefdadigheidsgestichten en de bijzonderen zich in hunne tousten het recht voorbehouden, op elk oogenblik van den duur der toust aan den huurder het stuk grond te ontnemen noodig tot den verkoop voor het bouwen van werkmanswoningen.

De rekeningen en bilan van 1906 worden vervolgens door de actionnarissen en de commissarissen goedgekeurd.

Op voorstel van den Heer Voorzitter juicht de vergadering de hernieuwing toe van het mandaat der Heeren Ridder de Borman, Florent Deploige en Alfred Neven, als beheerders, en van M. Romsée, als commissaris, voor een nieuw termijn van drie jaren.

M. Deploige bedankt ; hij bestatigt met genoegen dat het dezelfde beheerders zijn, ten getalle van zeven, die het bestuur der Maatschappij voortzetten sedert den dag harer stichting, over 12 jaren ; in naam van allen belooft hij onophoudend te werken tot den bloei van de « Loonsche Haard ».

De vergadering eindigt met het uitdeelen van 3 0/0 intrest aan de actionnarissen.

BUITENLAND.

Nederland. — EEN AAP IN EEN MUSEUM. — Tijdens het opslaan te Dordrecht van het circus Oscar Carré, woensdag morgend vroeg, is naar de « Dordr. Ct. » meldt, een aap en wel een van de grootste soort, ontsnapt en langs Vrieseweg, Vest naar Dordrechts Museum gewandeld. Hij is vermoedelijk boven door het dak het museum binnengedrongen en heeft daar op eene vreeselijke manier huisgehouden.

Oude en nieuwe kunst zijn door elkander gesmeten alsof het niets was en alles is heelemaal onderstboven.

Bij ontdekking van den chaos is hulp ingeroepen en heeft het bestuur alles in het werk gesteld om de verwarring te herstellen en alles zoo spoedig mogelijk weer in goeden toestand te brengen.

De sporen van de verwoesting zijn echter nog duidelijk zichtbaar ; in de oude kunst werd de schilderij van Gerard Honthorst geheel in tweeën gescheurd, en onder moderne schilderijen hebben Alb. Neuhuys' Binnenhuis en Breitsner's groote charge beschadigingen bekomen.

Frankrijk. — DUBBELE MISDAAD TE MARSEILLE. — Aardewerkers hebben woensdag, toen zij naar eenen eigendom gingen in de rue Paradis, zekere Dietrich, 55 jaar oud, portier van dien eigendom, uitgestrekt gevonden bij de deur zijner keuken, geen teeken van leven meer gevend en aan 't hoofd sporen van mesteken en hamerslagen vertoonend.

In den hof vonden zij toen vrouw Dietrich, op dezelfde manier toegetakeld. Zij leefde echter nog maar haar toestand is hopeloos. De dubbele misdaad was in den loop van den nacht voltrokken.

— EEN DOODVONNIS. — Het gezworenenhof te Versailles heeft een doodvonnis geveld. Een 30-jarig werkman, Bulté genaamd, dief en dronkaard, had op de weigering van moeder en zijne zuster om hem geld te geven om te drinken, beiden gedood en tevens de kinderen van zijne zuster zwaar gekwetst. De jury heeft het schuldig uitgesproken zonder verzachtende omstandigheden en het hof heeft dientengevolge de doodstraf uitgesproken wegens moedermoord, moord en poging tot moord.

Art. 13 van den Code Pénal nu heeft eene bijzondere bepaling omtrent de terechtstelling van vader- en moedermoordenaars. Het luidt : « De wegens vader- of moedermoord ter dood veroordeelde zal naar de plaats van terechtstelling geleid worden, in hemd, blootsvoets en het hoofd bedekt met een zwarten sluier. Hij zal op het schavot tentoongesteld worden, terwijl een deurwaarder aan het volk het vonnis zal voorlezen, en hij zal onmiddelijk ter dood gebracht worden ».

Het publiek, in de gerechtszaal te Versailles tegenwoordig, heeft het doodvonnis met instemming ontvangen, maar schijnt toch zeer getroffen te zijn geweest door het gedeelte uit het vonnis, dat de bijzonderheden der terechtstelling vermelde.

Italië. — DE ANTI-KLERIKALE BEWEGING. — De « Univers » verneemt uit Rome dat eergisteren in een gebouw behoorende tot het klooster der Zusters van O.-L.-V. Presentatie, vermoedelijk het werk van misdadigers, terwijl men de deur van 't college der Marianiten opende op Via Manzoni tot tweemaal toe begoten vond met petrool.

De anti-klerikale bladen beginnen zich nu over deze schandelijkheden van het gepeupel — het gevolg van oubewezen en deel op de meest besliste wijze als zoodanig ontmaskerde lasterpraatjes — te schamen en protesteeren tegen die misdaden. Doch wie anders dan zij zijn er de oorzaak van geweest door hun met pornografische bijzonderheden overvulde lasterlijke ophitsingen tegen Kerk en priesters ? En daarbij heeft de « Vita », het orgaan der vrijmetselarij, de meest vuile rol gespeeld !

Duitschland. — HET H. SACRAMENTSCONGRES. — Woensdag is te Metz het 18e H. Sacramentscongres onder grooten toeloop geopend. Veel aartsbisschoppen en bisschoppen wonen het bij, waaronder Mgr Bourne, aartsbisschop van Westminster, Mgr Futhert-Petit, aartsbisschop van Besançon, Mgr Maes, aartbisschop van Corrington.

Verder zijn aanwezig kardinaal Vanutelli, legaat van den Paus en generaal de Charette.

De openingszitting werd door duizenden bijgewoond.

— DE BESTUURBARE BALLON. — De minister van oorlog heeft met een talrijk gevolg van hooge officieren eene bestijging bijgewoond van den bestuurbaren ballon van majoor Gross, te Fegel. De volgende opstijging zal plaats hebben in 't bijwezen van den keizer. Gezien de goede uitslagen zal men den Rijksdag een crediet vragen voor de vorming van een tweede bataljon luchtvaarders, dat te Metz in garnizoen zal blijven.

Zwitserland. — DOOR EEN STEEN GEDOOD. — Men meldt uit Bern : Mev. Carolina Beyerling, van den Haag, werd tijdens eene Alpenbestijging door een onweder verrast en zij opende haren regenscherm. Een steen viel van den berg, doorboorde den regenscherm en trof de vrouw aan het hoofd. Zij werd gedood.

Rusland. — DE ROODE REEKS. — Tien man zijn dinsdag te Riga terecht gesteld en zes in andere steden van het keizerrijk.

— OPSTAND. — De politieke opgeslotenen der gevangenis van Simbursk hebben de bewakers ontwapend en op de troepen geschoten. De soldaten antwoordden ; een opgeslotene werd gedood, velen werden gekwetst. De orde is hersteld.

— EEN AANSLAG BEREID — De policie vernam onlangs dat te St-Petersburg eene samenzwering bereid werd tegen generaal Rodiger, minister van oorlog.

Een automobiel moest langs de Kirochnayastraat rijden, waar de kazerne gelegen is der wacht van Preobrajensky, op het oogenblik dat de minister in zijn landauwer aldaar voorbijreed en de revolutionnairen moeten alsdan den minister dooden.

De policie verwittigde dezen laatste, die bijgevolg zijn gewonen weg veranderde, en stelde zich op loer. Een automobiel verscheen en werd door de policie tegengehouden. Vier mannen, die in het rijtuig zaten, werden aangehouden. Zij werden in het bezit gevonden van revolvers.

Portugal. — ONTPLOFFING. — Bij eenen ketelmaker in Santo Antonio de Esstrellastraat, te Lisabon, werden proefnemingen gedaan tot het maken van ontploffingstoffen, toen er eensklaps eene ontploffing plaats had. Vier personen werden gekwetst. Zij zijn naar het gasthuis gebracht, waar de policie ze bewaakt. Het huis der ontploffing werd omsingeld en de boeken zijn aangeslagen. Er werden ook nog andere personen aangehouden.

Montenegro. — AARDBEVING. — Woensdag middag om 4 1/4 ure is te Cetinje, in Montenegro, een sterke, golvende aardbeving van korten duur waargenomen.

Amerika. — DE REEKS MISDADEN. — In New-York zijn maandag weer twee allerschandelijkste geweldplegingen bedreven aan kinderen. De slachtoffers waren een meisje van zes en een kind van twee jaar.

De bevolking der wereldstad is buiten zichzelve van opwinding en verbittering over deze misdaden, waaraan maar geen einde wil komen. De policieoverheden hebben gevraagd om aanstelling van nog 500 agenten, speciaal belast met het waken voor de veiligheid der kinderen en meisjes.

BINNENLAND.

BRUSSEL. — DE GIDSEN OVERVALLEN DOOR HET ONWEER. — Een schadron gidsen deed maandag avond nachtoefeningen in de richting van Groenendael. Eene afdeeling verkenners was uitgezonden geworden naar Ter Hulpen, onder leiding van een onder-officier. Toen het onweer aanbrak keerde het groote korps der gidsen terug, maar de voorwacht bleef op post, in hagel en regen. Dit had tot gevolg dat de paarden op hol sloegen van schrik en ruiters uit den zadel werden geworpen. Heel den nacht moest er jacht worden gemaakt op de dieren, die allen naar de kazerne terugkeerden.

— VERDWENEN MEISJES. — Het *Staatsblad* vermeldt heden niet min dan drie jonge meisjes die sedert min dan eene maand uit de hoofdstad verdwenen zijn, namelijk : Rose Bertens, van Elsene ; Marie Tournet, van Brussel en Yvonna Belle, Brussel.

— FRANSCH OORLOGSSCHIP TE BRUGGE. — De Fransche torpedojager *Manzini* is te Zeebrugge aangekomen. De gezagvoerder meende langs het Zeekanaal naar Brugge op te stoomen, maar daar hij geene inlichtingen kreeg over de noodige toelating, is hij naar Oostende vertrokken.

— De policie der Noordstatie werd door den statieoverste verwittigd dat een heer, welke hij voor eenen dief aanzag, een compartiment van den gereedstaanden prachttrein was binnen gegaan. De policieofficieren verzochten den man in kwestie, hen in 't bureel eenige uitleggingen te geven. Toen hij daar binnen ging, zagen zij hem iets achter een meubel werpen. Het was eene portefeuille, welke hij op de reis ontfutseld had van eenen anderen reiziger, die zich nog niet heeft doen kennen. De aangehoudene is zekere H., 40 jaar, zoon van eenen Italiaanschen consul in Amerika. Hij bewoont eene kleine kamer in een hotel der Zérérostraat. Hij is met uiterste zorg gekleed en zijne lijnwaadkas is goed voorzien.

HOEI. — DOOR DEN BLIKSEM GEDOOD. — Maandag avond woedde een hevig onweder boven de Maasvallei. M. Hendrik Pirotte van Angleur, die te Flémalle was gaan visschen, te 10 ure niet terug gekeerd zijnde, gingen zijne familieleden op zoek. Men vond hem doodgebliksemd in eene weide, half weg de Maas en zijne woning liggen.

ANTWERPEN. — SCHRIKKELIJK ONGELUK. — Woensdag voornoen om 11 ure zijn in de bureelen van M. John P. Best, op de Groenplaats, twee schildersgasten door de stelling gevallen.

Een der schilders, Willem Simonis, viel op de trapleuning, welke brak ; een der trapposten drong den ongelukkige in den buik, en veroorzaakte eene schrikkelijke wonde.

Hij werd in bedenkelijken toestand naar het St-Elisabethgasthuis overgebracht.

De tweede schilder, Beelen, heeft enkel den voet ontwricht.

AARSCHOT. — GEWELDIGE BOTSING. — Een wielrijder en een motocyclist zijn woensdag in eenen bocht langs den steenweg van Leuven, in botsing gekomen. De slag was hevig ; beide mannen werden met geweld tegen den grond geslingerd en gekwetst. De motocyclist heeft slechts lichte wonden bekomen ; de toestand van den wielrijder Florent Mesens, is bedenkelijk, tengevolge der opgeloopen verwondingen.

— Het is nu zeker dat er bij het spoorwegongeluk geene dooden zijn gebleven. Mej. Martha Michiels is gelukkig niet dood ; zij is slechts gekwetst en dan nog maar lichtelijk. Hare tante en hare nicht werden ook lichtelijk gekwetst. De minister van spoorwegen is den dag van het ongeluk per automobiel te plaatse gesneld, om zelf het onderzoek te leiden.

ROESELARE. — EEN KIND VERPLETTERD. — Woensdag morgend om 7 1/2 ure stonden Alois Houthave en Kamiel Gekien, met eenen wagen vedden in de Hospitaalstraat, die daar moest gelost worden.

Seffens kwamen vrouwen en kinderen uit de buurt de beste nog uitzoeken voor hun eigen gebruik.

Ondanks het verbod van den voerman, niet voor de wielen te komen, deed de 10-jarige Jules Bouckenooghe zulks toch, en dat op het oogenblik dat de ongeduldige paarden eenen stap vooruit zetten.

Het wiel reed den ongelukkige knaap over

DE ERFENIS
VAN SIR GEORGE

18e VERVOLG.

— Ik zal het haar niet vragen, antwoordde hij. Als haar geen andere keus overblijft, zal zij er wel toe moeten komen. Ik zeg u, dat ik haar schaak. En als ik gevat word en opgehangen, dan wordt ik opgehangen te Papworth vóór uw venster.

— Idioot ! zegde zij. Ga naar huis, naar uw vader.

Goed, mylady, herhaalde hij, zonder van het tapijt op te zien. Nu weet gij het. Het zal uwe schuld zijn. Ik zal haar met geweld schaken, en als ik gevat wordt en opgehangen dan wordt ik te Papworth opgehangen. Gij hebt gisteren avond uw best gedaan, maar vandaag zal ik mijn best doen. Als ik haar niet krijg, trouw ik nooit. Maar ik wil haar hebben.

— Gekken dwingen om de maan, zegde mylady. Maak nu maar, dat gij uit mijne kamer komt. Gij babbelt wel veel, maar ik wed, dat gij uwen hals er niet aan zult wagen.

— Ik zal haar schaken en met haar trouwen, herhaalde hij, met het geld in zijn zakken rammelend.

— Het is nog een heel eind naar Gretna, antwoordde zij. Buiten de deur zijt gij er dichter bij, mijn jongen ! Stap dus liever op. En volg mijnen raad, ga naar [illegible]ord.

— Goed ; gij weet he[illegible], zegde hij koppig... En dien schurk daar, als hij mij in den weg komt, sla ik hem alle beenders in stuk. Goeden dag, mylady. Als ik u weerzie, heb ik mijn vrouw bij mij.

— Als het er op aankomt, zult gij wel wijzer zijn.

Dat was haar laatste pijl. Zijn ergste vijand had niet ongevoeliger kunnen zijn, dan zij geweest was van het begin tot het einde van het gesprek. Toch hield zij van hem, in zekeren zin, als een deel van haar zelve uitmakende ; dit bleek uit hare woorden, toen de deur achter hem was toegevallen.

— Lieve hemel ! zegde zij onrustig, ik hoop dat hij geene dwaze streken gaat uitzetten, die ons allen te schande maken. Hij staat voor niets om, als hij eenmaal opgewonden is.

De rector was niet zoo spoedig weer op zijn verhaal ; hij zegde dat waarschijnlijk M. Dunborough geene gedachte had op sir George, en al was dit zoo, zij hadden éénmaal geduëlleerd en dan was het gevaar voor eene tweede ontmoeting niet groot.

— Als gij dat denkt, kent gij hem niet, antwoordde mylady. Maar dat is niet wat ik bedoel. Hij zal misschien de gekheid beginnen van haar te ontvoeren. Reeds als jongen moest hij altijd zijnen zin hebben. Ik heb hem wel geranseld dat het bloed erbij stroomde, en toch zocht hij weer op, waar hij om dwong.

— Maar zonder hare toestemming zou het toch niet gaan, meende Thomasson.

— Ik vertrouw hem niet, antwoordde de gravin. Ga gij die meid dus opzoeken en geef haar een wenk... dat zij zorgen moet, niet alleen te zijn, begrijpt gij ? Verbeeld u ! Op die manier zou hij haar nog kunnen trouwen. Want als zij met hem was weggeweest, zou zij hem wel moeten trouwen — en hij haar, als zijn leven hem lief was. En dan waren wij leelijk gefopt.

— Het is... het is al heel verbazend en zonderling, dat zij hem afwees, zegde de rector peinzend.

— Dat is 's hemels genade, en hare krankzinnigheid, sprak de gravin vroom. Misschien neemt zij hem nog wel. En ik zou u nog liever eene plaats bezorgen als gij haar wildet huwen — dat meen ik, Thomasson — dan met zulk een schoondochter te worden opgescheept.

Thomasson zag mylady even aan. Den vorigen avond toen het gevaar nabij scheen, had zij gezegd, twee duizend pond en eene plaats. Vandaag alleen een plaats. Wat zou het morgen zijn ? Want de plaats was hem al sinds lang en in ieder geval beloofd, terwijl er nu eene vage en onmogelijke voorwaarde aan verbonden werd. Helaas ! de rector zag nu, hoeveel staat hij had kunnen maken op mylady's beloften.

Zij merkte zijnen blik wel op, maar schreef dien aan eene andere oorzaak toe.

Waarom zijt gij bang, man ? zegde zij. Kom ! hij is al lang het huis uit.

Op die verzekering zou Thomasson niet veel vertrouwd hebben, als hij niet zelf gezien had, hoe Dunborough het huis uit en naar den stal ging ; en daar hij verlangde, voor eene poos van zijne verschrikkelijke beschermster ontslagen te zijn, verklaarde hij zich bereid, te doen wat zij verlangde. Hij wist, dat de kamers, waar het meisje met haar gezelschap verblijf hield, in den westelijken vleugel lagen ; hij riep dus geen bediende, maar ging er heen en klopte aan de deur.

Hij kreeg geen gehoor ; daarom deed hij voorzichtig de deur open. Hij zag een gezellig, luchtig vertrek met twee ramen, die uitzicht gaven op een grasperkske en op den Druidenheuvel. De kamer werd bewoond, een damesmantel lag op een stoel, en de tafel was met papieren bedekt. Maar op het oogenblik was er niemand.

Hij wilde teruggaan, toen hij een zwaren tred achter zich in de gang hoorde. Hij keerde zich om, en zag tot zijn grooten schrik Dunborough op hem aankomen met een karwats in de eene, en een briefje in de andere hand ; waarschijnlijk was het briefje voor de kamer bestemd, waar Thomasson stond.

Tegelijk ontwaarde Dunborough den rector en stormde met een luiden kreet naar hem toe. Het haar rees Thomasson te berge, zijne knieën knikten en hij kon zich nauwelijks staande houden. Gelukkig kreeg hij op het laatste oogenblik een goeden inval. Hij hield nog steeds den deurknop in de hand ; de deur open te doen, naar binnen te springen en den grendel er voor te schuiven, was het werk van een oogenblik.

Bevend hoorde hij Dunborough met de karwats tegen de deur slaan, en, met krachtsuiting tevreden, verder gaan, na door de paneelen geschreeuwd te hebben, dat de rector zich niet behoefde te verbergen, hij zou hem wel krijgen !

Thomasson hoopte van harte, dat dit niet zou gebeuren, en ging even zitten, om een beetje tot zich zelven te komen. Ofschoon alles stil was, vermoedde hij dat de vijand nog wel op de loer zou liggen ; en liever dan in zijn handen te vallen, wilde hij blijven waar hij was, op gevaar af, door de bewoners ontdekt te worden.

Misschien was er wel een andere uitgang. Naar een der ramen gaande, zag hij, dat dit werkelijk het geval was ; een steenen trap voerde naar het grasperk. Daar kon hij heengaan ; maar neen ! onder aan den Druidenheuvel zag hij eene groep boeren en menschen uit de stad, die schijnbaar naar hem zagen. Eerst deinsde hij terug, maar daarna bedacht hij, dat de kamers van Lord Chatham in dien vleugel gelegen waren. Ongetwijfeld stonden die lieden daar dus in de hoop, dat de groote man zich voor het raam zou vertoonen, of dat zij althans de kruimels zouden zien schudden uit een tafellaken dat hij gebruikt had.

Dit alleen zou den rector reeds verhinderd hebben, langs dien weg te vertrekken ; bovendien zag hij iets, wat hem geheel geruststelde. Hij bemerkte drie personen, die met den rug naar hem toe op hun gemak voortwandelden. Zijne oogen waren beter dan die van Lady Dunborough ; en zonder moeite herkende hij Julia, hare moeder en de advokaat.

Zij gingen den kant naar Bath op. Thomasson behoefde dus niet bang te zijn, dat hij overvallen zou worden ; met een zucht van verlichting koos hij den gemakkelijksten stoel uit en ging zitten.

Bij toeval stond die stoel bij de tafel, die, zooals gezegd is, vol papieren lag. Op een dier papieren rustte Thomasson met den elleboog, en terwijl hij dien wilde wegnemen, las hij het opschrift :

— Dit is de laatste wil en het testament van mij, sir Anthony Cornelius Soane, baronnet, van Estcombe Hall, in het graafschap Wilts.

— Wel ! zegde de rector. Dat is niet het testament van Soane, maar van zijn grootvader.

Uit nieuwsgierigheid las hij het document door. Er lagen drie of vier smalle strookjes papier naast ; hij zag ze na, en bevond, dat het uittreksels waren uit een register. Blijkbaar trachtte een of ander zijne rechten op het testament geldig te maken, doch Thomasson ging niet na in hoeverre hiertoe de bewijzen geleverd waren, zijne gedachten waren te zeer van andere dingen vervuld.

Hij wist niet hoe die papieren hier kwamen.

— Dit moeten toch de kamers van Saone zijn, mompelde hij eindelijk, terwijl hij om zich heen zag. En toch — daar ligt een vrouwenmantel. En dit oude koffer is niet van sir George. Het is vreemd. Ah ! Wat is dat ?

Het was een stuk papier, als een brief gevouwen en waarop geschreven stond : « Rapport in de zaak van den eischer, ter overweging van den Hoog Edelen heer, Graaf van Chatham en de andere belanghebbenden in Estcombe Hall Estate. »

— Zoo ! zegde de rector. Dit is misschien we te begrijpen.

En na zich door een blik uit het raam overtuigd te hebben, dat zij nog niet terugkeerden, begon hij het document te lezen. Toen hij ongeveer een derde van den inhoud gelezen had, lag er op zijn gelaat eene uitdrukking van ongeloovige verwondering en blijdschap.

Tien minuten later schoof Thomasson den grendel weg, deed de deur open, en zag voorzichtig in den gang. Toen hij niemand zag, kwam hij naar buiten, deed de deur achter zich toe, en keerde onder 't neurien van een bekend deuntje, naar den oostelijken vleugel terug.

Dáár sloot hij zich op in een kabinetje, waarvan hij zich dien morgend had meester gemaakt, grendelde de deur achter zich, liet zich op het smalle bed nedervallen, en staarde naar den muur. Hij stond geheel in verbazing.

— Jupiter ! mompelde hij eindelijk, wat een.... een Pactolus heb ik gemist ! Drie maanden... twee maanden geleden, was zij voor mij op de knieën gevallen als ik met haar had willen trouwen ! En met al dat geld, och heer ! Ik had bisschop van Oxford kunnen worden. Het is monsterachtig ! Waarachtig, ik zou mijzelf kunnen vernielen, als ik er aan denk !

Hij dacht nog een beetje na over het droevige van het geval, doch weldra keerde hij tot meer praktische zaken terug. Het geheim behoorde hem toe, maar wat zou hij er mee beginnen ? Waar zou hij 't op zijn voordeeligst verkoopen.

Een voor een ging hij al de betrokken personen na. Om te beginnen mylady. Maar die vertrouwde hij niet best, zoodat hij er van afzag, zich tot haar te wenden.

Met Dunborough was het evenzoo ; geld of niet, als hij het meisje kon krijgen, zou hij haar nemen. Die werd dus ook terzijde geschoven.

Nu volgde Soane ; maar sir George wist het geheim reeds, of hij zou het spoedig weten ; en hoe lang de rector er over dacht, zag hij er voor zichzelf geen voordeel in, al had hij ook den moed gehad, er met den baronet over te beginnen ; zoodat ten slotte ook sir George buiten de berekening viel.

Dus bleef alleen het meisje over.

— Ik zou haar het hof kunnen maken, dacht de rector, maar zij zal mij niet vergeven wat ik gisteren avond gedaan heb, en ik geloof niet, dat ik het ver bij haar zou brengen. Ik zou haar kunnen waarschuwen tegen Dunborough en dan op hare dankbaarheid rekenen ; maar tien tegen een, dat zij mij niet zou gelooven. Ik kan hem ook laten begaan — als hij gek genoeg is, om zijnen hals in den strop te steken, en dan op het laatste oogenblik tusschen beide komen en haar redden. Ah ! ging Thomasson voort, in verrukking naar de zoldering ziende, als ik den moed had ! Dat was een zaakje voor u, Frederick Thomasson !

Dat was het, maar het was gewaagd ; en de ontwerper van het plan stond op en begon heen en weer te loopen, in de hoop, een veiliger middel te ontdekken, om zijn doel te bereiken. Hij vond echter niets ; en haalde nu met een zuur gezicht eenen brief te voorschijn, dien hij den dag voor zijn vertrek uit Oxford ontvangen had, een brief van eenen schuldeischer, die hem met een proces en gevangenneming had bedreigd.

Het inkomen van een jaar, aan eene vette pastorie verbonden, zou genoeg zijn om die schuld te betalen ; en de rector, die niet voor het eerst van zijn leven in geldverlegenheid verkeerd had, tot de ontvangst van den brief de zaak kalm opgenomen.

— Doch in den brief werden de puntjes op de i gezet — gijzeling en de gevangenis voor schulden en met dit vooruitzicht was Thomasson ten einde raad. Hij dacht en peinsde, totdat eindelijk de wanhoop hem een soort van moed gaf. **(Wordt voortgezet).**